

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUÝ XUNG TỘI

Kỳ 52

MA VĂN LIÊU

Chuyện “Hai cô gái bị vong”. Phần 5 kỳ 52

Về đến hẳn trong nhà mình, chị Hương buông mình ngồi “phịch” trên chiếc ghế gỗ cũ dài đặt trước hàng hiên, thần thờ không vì suy nghĩ câu nói: “Về... lấy cái đĩa để trên cái ly”, mà thần thờ vì quá lo sợ khi nghĩ đến câu nói của cô Bảy: “Cái thằng theo con gái lớn chết trôi cách nay hơn 20 năm. Thằng này định bắt con gái của cô phải chết trôi theo nó”. Trước nay chưa rõ, giờ rõ như ban ngày về 2 vong bám theo hai cô con gái, hai cô con gái mà chị Hương xem như báu vật quý giá nhất đời mình. Càng nghĩ chị Hương không biết tính làm sao để bảo vệ được hai con nhất là đứa lớn, vì việc đi học bắt buộc hai con gái phải qua lại trên sông trên nước hằng ngày; bảo vệ bằng cách nào đây? Chẳng lẽ chị phải kè kè theo con đi về? Chẳng lẽ buộc một đứa hay buộc cả hai đứa phải nghỉ học? Lấy lý do gì để buộc chúng nghỉ học? Nghỉ học thì ở nhà sẽ làm gì? Rồi tương lai ra sao?...

Đang khi chị Hương suy tư bán loạn lên về câu nói: “...thằng này định bắt con gái của cô phải chết trôi theo nó” của cô Bảy thì cách không xa nhà chị, cả xóm lại đầu đầu suy nghĩ, xem xét đến rồi bời vẫn chưa ra câu nói: “...lấy cái đĩa để trên cái ly”. Riêng bác Tư Cửa, ông không tham gia vào nhóm đàn ông phụ nữ ồn ào: nào là “đĩa lớn hay đĩa nhỏ, ly to hay ly bé, phải để cái đĩa trên cái ly ra sao, cả hai đặt ở đâu trong nhà và đặt vào lúc nào...”, mà bác ngồi tách biệt ra hẳn ở một góc, với tất cả sự trầm ngâm chìm đắm trong suy tư, bác phân tích, đặt giả thuyết, phỏng định và suy luận...

...

Sáng hôm sau trong khi mọi người tụ tập ở nhà chị Hương để xem xét những chiếc đĩa, những chiếc ly đang có trong nhà chị để đoán định thêm, thì bác Tư Cửa tìm đến một ngôi chùa cổ, nhỏ, vắng lặng vì ít người lui tới đến nỗi giống như một ngôi chùa bị hoang phế... nằm khuất dưới rặng cây um tùm ở bên cồn heo lánh cách nhà bác Tư một con sông và một đoạn đường ngắn; ở ngôi cổ tự trầm mặc không ai màng để ý tới này, có một người đàn ông trạc sáu mươi tuổi, không phải là tu sĩ, mà chỉ là một người, nghe đồn, bị vợ bỏ con xa, thất tình, sàu đời... từ phương xa lưu lạc rồi trôi nổi về đây tạm lánh đời... riết rồi ở hẳn lại luôn lâu ngày dài tháng trở thành một người gần như xuất gia đi tu nhà Phật; người đàn ông này có biệt danh là “thầy Cốc”, dân trong vùng truyền tụng nhau thuở xưa có một lần nạn một vị tăng già từ Tây Tạng tình cờ ghé ngang, cảm thương người đàn ông này nên truyền dạy cho ông ta nhiều điều cao siêu thần bí, nhiều bí kíp tuyệt diệu; khi vị tăng già ra đi, người đàn ông này bỗng tự nhiên không ở lại trong chùa nữa, mà dọn ra ở ngoài vườn trong một cái cốc (túp lều nhỏ rộng 4 mét vuông) nằm bên cạnh chùa nên lâu dần người ta gọi ông là “thầy Cốc”... thế rồi một dịp tình cờ bác Tư Cửa được quen rồi thân luôn với thầy Cốc, từ đó bác Tư thường xuyên lui tới có khi hứng quá ở lại hai người cùng nhau chuyện trò suốt đêm.

Gặp thầy Cốc, bác Tư kể đầu đuôi sự việc về con gái chị Hương, rồi nhờ thầy Cốc giải dùm cái công án (?) “lấy cái đĩa để trên cái ly” mà cô Bảy vừa đưa ra.

Thầy Cốc chăm chú lắng nghe mọi chi tiết, hỏi han thêm nhiều chuyện chung quanh rồi im lặng suy nghĩ, một lúc sau thầy Cốc đi vào chùa mang ra cái ly và cái đĩa, thầy Cốc đặt trước mặt bác Tư và hỏi bác:

- Trong 2 vật, cái nào lớn hơn?

Bác Tư đáp:

- Cái đĩa lớn hơn thấy rõ.

Thầy Cốc lại hỏi:

- Nhân loại làm ra cái đĩa trước hay làm ra cái ly trước?

Bác Tư Cừa không trả lời ngay, mà suy nghĩ trong giây lát, rồi trả lời:

- Có thể là cái ly được chế tạo ra trước... vì nó là vật dùng để uống nước.

Thầy Cốc nói:

- Cái đĩa có trước, vì người ta thường nói “ăn uống”, ăn xong mới uống.

Bác Tư đuối lý không cãi lại được, vì bác không có lập luận nào cho chủ trương cái ly có trước cái đĩa... nên bác chịu im lặng, mỉm cười ý chừng như “ừ thì cứ tạm cho là như vậy đi”. Thầy Cốc lại hỏi nữa:

- Trong hai vật, vật nào có thể chứa vật nào?

Câu hỏi này dễ trả lời, bác Tư đáp ngay:

- Cái đĩa có thể chứa đựng cái ly, khi cái ly chứa nước, đựng cái ly khi cái ly được úp ngược.

Thầy Cốc vẫn với sắc mặt nghiêm nghị khắc khổ đầu đang vui, gật đầu nói:

- Vì cái đĩa lớn hơn cái ly, có mặt trong sinh hoạt loài người trước cái ly, có thể chứa cái ly... cho nên cái đĩa tượng trưng cho người lớn, cái ly tượng trưng cho người nhỏ tuổi hơn. Người lớn có thể là người cha người mẹ, người anh người chị, người ông người bà, người lớn trong họ hàng, người lớn có thể là thầy cô giáo hay thậm chí là những người trong xóm giềng... cái ly là những người nhỏ tuổi hơn trong vòng liên hệ ấy...

Bác Tư gật đầu với vẻ khoái trá vì “công án” (?) bí hiểm bắt đầu được mở ra; rồi cũng vì sáng khoái, bác rung đùi còn “dữ” hơn bình thường.... bác hỏi ngay một cách nóng nảy:

- Còn... cái đĩa để trên cái ly là sao?

Thầy Cốc trả lời chậm rãi:

- “Để trên” nghĩa là đặt lên phía bên trên... đơn giản nghĩa là kiểm soát chặt chẽ, quản lý nghiêm ngặt, coi sóc thật kỹ, dậy dỗ tỉ mỉ chu đáo, kèm kẹp gắt gao... Nói chung là phải giáo dục con theo lối tâm giáo, thức giáo, giác giáo, thể giáo (1)... giáo dục tích cực, nghiêm khắc và kiên nhẫn.

Bác Tư ở lại cho đến chiều để nghe thầy Cốc giảng giải thêm.

...

Hôm sau bác Tư Cừa gọi chị Hương đến để thuật lại hết những gì thầy Cốc giảng giải. Nghe xong, chị Hương nhận ra ngay rằng, lâu nay đúng là mình cứ hay tự hào rằng đã giáo dục con chu đáo (2), mà thực ra chẳng có gì là giáo dục, tất cả chẳng qua chỉ là nuôi cho con khôn lớn, thấy chúng làm gì chưa được thì nhắc nhở, thấy chúng làm gì sai thì la mắng, chỉ vẽ thêm những gì cần thiết....

Trong khi bác Tư Cừa truyền đạt ý nghĩa thâm sâu của “công án” (?) là giáo dục sâu sát kỹ lưỡng hai cô con gái, thì số người hàng xóm còn lại cố gắng giải thích “công án” (?) khác hẳn, ý họ là phải làm đúng nghĩa đen, lấy cái đĩa úp trên cái ly vì “cô Bảy nói sao phải làm vậy”. Tuy nhiên vì nghĩa đen dễ thuyết phục đầu óc những người dân quê hơn là nghĩa bóng, nên chị Hương đầu tai lắng nghe bác Tư, lòng đồng thuận với những lời giảng giải thiếu cụ thể, đã âm thầm ngã theo ý kiến của những người hàng xóm bình dị. Theo đó, chị Hương được sự giúp đỡ của mấy bà, vào bếp mang ra hết số đĩa và xô ly có trong tủ “gạc-măng-giê” (tủ lưới vừa để cất giữ chén bát vừa để cất giữ thức ăn)... chưa thấy đủ, họ xúi chị Hương lôi hết các đĩa các ly có trong tủ búp-phê (tủ trung bày). Thế là chỉ trong thoáng chốc, nhà chị Hương, nơi nào cũng có cái đĩa úp trên cái ly, đĩa lớn úp ly lớn, đĩa nhỏ úp ly nhỏ...

...

Ngay chiều hôm đi ra màn “nghệ thuật sắp đặt” ấy của các người lảng giềng tốt bụng và chị Hương, Ngọc vừa đi học về đến nhà chưa kịp quăng cặp táp lên bàn đã ngã lăn xuống sàn nhà, 2 tay ôm đầu la hét “*nhức đầu quá, nhức đầu quá má ơi!*”...

Chị Hương đang rối tinh rối mù không biết át giáp gì và cũng chẳng biết phải làm sao thì chưa hết, Ngà lại ôm bụng giãy giụa trong buồng trên chiếc giường đôi 2 chị em thường ngủ.

Hết chạy vào buồng với Ngà đến chạy ra ngoài với Ngọc, chị Hương vô cùng lo lắng không biết làm cách nào để 2 con dịu bớt cơn đau. Lúc đầu chị Hương chưa hiểu ra, cứ tưởng hai cô con gái bị gió độc, bị cảm mạo gì đó mà bỗng nhiên ngã bệnh, nhưng khi chị Hải nghe tin chạy đến - nhìn thấy hai cô gái trẻ oằn oại cùng một lúc, nhìn kỹ lại còn phát hiện thần sắc của cả hai có điều gì đó rất lạ, chị Hải sinh nghi... điều chị Hải nghi là bệnh tình cùng lúc, đột ngột và khó hiểu của 2 cô gái... chắc... phải có liên quan đến câu nói của cô Bảy “*...cái đĩa để trên cái ly*”- chị Hương mới cảm thấy hơi an tâm đôi chút, an tâm rằng hai con đau đớn đến như thế nhưng không việc gì nguy cấp đến tính mạng, bù lại sự an tâm ấy là trong lòng nổi lên mối lo sợ khi thấy việc hai con ngã bệnh có liên quan, có động phạm gì đó đến các vong.

Chị Hương bồn chồn trong ruột nói với chị Hải:

- *Có khi nào vì chúng ta đặt sai vị trí cái ly và cái đĩa không?*

Chị Hải đã không trả lời được câu hỏi mà còn phỏng đoán thêm bằng một câu hỏi khác:

- *Hoặc là... cái đĩa không úp, mà cứ đặt trên cái ly?*

Trong đầu hai phụ nữ thấy câu nói của cô Bảy rất hàm hồ, mông muội, không rõ... thế nên việc đầu tiên và cấp bách phải làm trong lúc này là cả hai chia nhau đến chỗ đặt cái đĩa úp trên cái ly nằm ở khắp mọi nơi kể cả các xó xỉnh trong nhà để thay đổi cách sắp đặt: cái đĩa không úp trên cái ly nữa, mà chỉ đặt hờ bên trên cái ly. Thay đổi cách sắp đặt hết một lượt, hai phụ nữ dò xem phản ứng về bệnh trạng của 2 cô gái ra sao.

Ngọc vẫn ôm đầu nhưng không kêu la như lúc đầu, Ngà cũng hạ cơn đau xuống chút ít.

(còn tiếp)

(1) Tâm giáo: giáo dục bằng cách uốn nắn tâm hồn và con tim (cho trẻ có đức tính và thói quen tốt, tình yêu thương chân thực); thức giáo: giáo dục bằng cách uốn nắn ý thức (tạo cho trẻ khả năng suy nghĩ, phán đoán độc lập và lành mạnh); giác giáo: giáo dục bằng cách uốn nắn trẻ ăn, uống, ngủ, nghỉ, chơi, tiếp xúc người, vật và môi trường chung quanh cách khôn ngoan, chừng mực và thiện ích); thể giáo: giáo dục bằng cách uốn nắn trẻ biết cách bảo vệ và sử dụng thân thể, kiểm soát hành vi, điều khiển cử chỉ (vệ sinh, lịch sự, phòng bệnh, kỹ năng sinh tồn và phong cách). Quả thực Thiên Chúa qua Chúa Kitô cũng đã giáo dục Dân riêng Người cách tích cực (giáng thế hòa mình), nghiêm khắc (giới điều, răn đe) và kiên nhẫn (nhân hậu) qua 4 ngõ: tâm giáo: truyền dạy tình thương, thức giáo: truyền dạy chân lý, giác giáo; truyền dạy cầu nguyện đối với Chúa Cha, hiền lành và khiêm tốn với tha nhân, thể giáo: truyền dạy cách sử dụng thân xác như đền thờ Chúa Ba Ngôi.

(2) Đây là “căn bệnh” chung và phổ biến của các bậc phụ huynh. Sở dĩ có “căn bệnh” này là vì nhiều bậc phụ huynh hiểu lầm nên cứ cho rằng giáo dục là việc giản đơn ngang bằng với việc ăn uống, tự nhiên như sinh hoạt thường hằng... thực vậy, đa phần các bậc phụ huynh chưa ý thức được giáo dục là việc hệ trọng.